

δασοπονία ἡ, λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α σ ο π ό ν ο ς.

Ἡ πρακτικὴ ἀσκήσις τῆς δ α σ ο λ ο γ ί α ς, τὸ ὅπ. βλ.

δασοπόνος ὁ, λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α σ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - π ό ν ο ς.

Ὁ ἐπιστημονικῶς καὶ πρακτικῶς ἀσκῶν τὴν δ α σ ο λ ο γ ί α ν, τὸ ὅπ. βλ.

δασοπυροσβέστης ὁ, λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. δ α σ ο ς καὶ π υ ρ ο σ β έ σ τ η ς.

Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εἰδικὸν πυροσβεστικὸν σῶμα τὸ ἀσχο-
λούμενον μετὰ τὴν κατάσβεσιν καὶ τὴν προστασίαν τοῦ δάσους
ἀπὸ πυρκαϊάς.

δάσος τό, κοιν. καὶ Πόντ. (Μαντζούκ. Τραπ. κ.ά.) δάσος
Ἄνδρ. Εὐβ. (Ἄκρ. Κονίστρ.) Ἰκαρ. Κρήτ. (Ἀνατολ. Ἡράκλ.
Κριτσ. Λασιθ. Ρέθυμν. Σέλιν. Σητ. κ.ά.) Κύθηρ. Πελοπν.
(Σκορτσιν. Τριφυλ.) Σάμ. Τήν.—Κ. Κρυστάλλ., Ἔργ. 2, 60
δάσους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. δάσων Εὐβ. (Ἄκρ.) Μακεδ. Σάμ.
δάσι Ἀμοργ. Ἰων. (Σμύρν.) Τσακων. (Μέλαν. Καστάν.
Πραστ.) δάσε Τσακων. (Καστάν. Σαπουνακ.) δάσο Ἀπουλ.
(Καλημ.) τάσο Ἀπουλ. (Μαρτ.) δάσος ὁ, Ἡπ. (Ἰωάνν.)
Πελοπν. (Κόκκιν. Οἶν.)—Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν. 3, 6 Πληθ.
δάσα Ἰος Κρήτ.—Σ. Πασαγιάνν. εἰς Τέχν. 1 (1900), 142
Κ. Θεοτόκ., Βιργιλ. Γεωργ., 19 δάσια Θάσ. Θράκ. Μακεδ.
(Βόιον κ.ά.)—Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 87 Α. Ἐφταλ., Μα-
ζώχτρ., 260—Νουμάς, 228, 3 δάση Ἀπουλ. (Καλημ.) δά-
σητα Κρήτ. κ.ά.—Γ. Ψυχάρ., Ταξιδ. 3, 63.

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. δ α σ ο ς. Ὁ τύπ. δ α σ ο καὶ Βυ-
ζαντ. Πβ. καὶ Δουκ. εἰς τὴν λ. δ α σ σ ο. Ὁ τύπ. δ α-
σ ο ς ὁ ἤδη Βυζαντ., βλ. Ἀγαπίου, Γεωπον., 39 «μάζωξε
ἀπὸ τὸν δάσων ἄγρια μοῦσκα». Ὁ τύπ. δάσι καὶ Βυζαντ.
βλ. Γ. Αἰτωλ., Μῦθ. εἰς Δελτ. Ἱστορ. Ἐθνολ. Ἐταιρ., 5
(1900), 28 «Ἐκ' ἡύρε κίχλα, πού τονε μέσα εἰς ἓνα δάσι |
κ' ἔστησε τὴν παγίδα τοῦ τὴν κίχλα νὰ πιάσῃ». Ὁ πληθ.
δ α σ η τ α ἤδη Βυζαντ. βλ. Διήγ. παιδιόφρ., στ. 104 (ἐκδ.
Wagner, σ. 144) «νὰ εἶδες καὶ τὰ δάσητα, νὰ εἶδες καὶ
τὰς λαγκάδας» καὶ Ἐξήγ. Ἱμπερ., στ. 588 (ἐκδ. E. Le-
grand, Biblioth. 1, 304) «καὶ δάσητα καὶ πετρωτά, λιβάδι
με καλάμια». Βλ. καὶ Ἐμμ. Κριαρᾶ, Λεξ. Μεσν.

Ἐκτασις γῆς κεκαλυμμένη ὑπὸ δένδρων, συνήθως ἀγρίων
κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ. κ.ά.) Πόντ. (Μαντζούκ.
Τραπ. κ.ά.) Τσακων. (Καστάν. Μέλαν. Πραστ. Σαπουνακ.):
Βάλανε φωτιά 'ς τὸ δάσος καὶ καίγεται. Πῆρε φωτιά τὸ
δάσος. Κατακόψανε τὸ δάσος. Κόβουν ξύλα 'ς τὸ δάσος.
Μεγάλο δάσος ἀπὸ ἔλατα - πεῦκα - κουκουναριές - λεμο-
νιές κοιν. Ἐκαὶ κάρβουνα 'ς τὸ δάσο Κρήτ. (Σέλιν.) Ἡ
δάφνη εἶναι καταραμένη ἀπὸ τὸ Χριστό, γιατί ἐδιάβηκε 'ς
τὸ δάσος κ' ἐκρύβηκε κ' ἐφρυγάνισε ἡ δάφνη καὶ τὸν ἐπρό-
δωσε (ἐφρυγάνισε = σείουσα ἔτριψε τὰ φύλλα τῆς ἐκ παραδ.)
Κέρκ. (Κασσιόπ.) Οὐ δρόμους πιρνάει μέσ' ἀπ' τοῦ δάσους
Στερελλ. (Καρπεν.) Τοῦ κρύου τοῦ στέγνουσι τοῦ δάσους
(ἐξηράνθη ὑπὸ τοῦ ψύχους) Μακεδ. (Βρία). Εἶναι 'κειδιὰ πό-
τα ὅξω 'ς τὰ δάση (πότα = κᾶπου) Κύθηρ. Τὸν ξικί'σαν
νὰ τὸν πᾶν νὰ τὸν ἱκτιλέσουν ἔξου 'ς τὰ δάσια Μακεδ.
(Βόιον). Ἐνας μέγας δάσος Πελοπν. (Κόκκιν.) Γυρίζει ἡ
κοπέλα, κοιτάζει, ὅλο 'ρημνιά καὶ δάσος (ἐκ παραμυθ.) Ἡπ.
(Μαργαρίτ.) Ὁ γέρος ἐφρυγε τὸ πρῶτ', ἐβάδιζε καὶ ἔπесе σ'
ἓνα δάσος μέσα καὶ δὲν ἤξερε ποῦ νὰ βαδίσῃ Πελοπν. (Πι-

λάλ.) Καβάλ-λα 'ς τ' ἄλσα ἐπέριναβ βουνὰ τῶν λαγκάδια
τῶν δάση Χίος (Πισπιλ.) Γινήκανε τσαὶ πήρτανε 'ς ἓνα δά-
σο νὰ μὴτ τοῦ βρήκῃ τίς πω Καλημ. Πᾶμε 'ς τὸ δάσο
νὰ νώσωμε βελάνια (νὰ νώσωμε = νὰ μαζέψωμε) αὐτόθ.
Τερεῖ 'ς ἓνα δάσος ἀπέσ' 'ς σὴν μέσην φωτίαν (τερεῖ =
βλέπει ἐκ παραμυθ.) Τραπ. Ἐκ ἓνα δάσι με πρεσσοὶ
ἄραϊλε (ἦταν ἓνα δάσος με πολλὰς τρύπες) Μέλαν. Ἀξα-
φνα πετεμεταί μέσ' ἀπὸ τὰ δάσητα ἓνας δράκος Γ. Ψυχάρ.,
ἐνθ' ἄν. Ἀπὸ τὰ δάσα γύρω βγαίνει βαθὺ ἀναβούισμα Σ.
Πασαγιάνν., ἐνθ' ἄν. || Φρ. Παρθένο δάσος (τὸ ἀσύχνα-
στον, ἀπόκεντρον, μηδέποτε ὑλοτομηθὲν δάσος) λόγ. σύν-
θηθ. || Παροιμ. Ψάρια 'ς τὸ γιὰλὸ καὶ πουλλιά 'ς τὸ δά-
σος (ἐπὶ ἀβεβαίῳ) Κρήτ. (Ἡράκλ.) Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ
κακό, ἔβα, παππᾶ, 'ς τὸ δάσος (πρέπει νὰ προφυλάσσεται
τις δι' ἐνδεχόμενον κακὸν) Κρήτ. (Ἐννέα Χωρ.) Τὸ δάσος
ἀπ' τὰ ξύλα του καίγεται (αἰτία τῆς δυσπραγίας τῶν ἀν-
θρώπων εἶναι συνήθως τὰ ἴδια αὐτῶν σφάλματα) I. Βενιζέλ.,
Παροιμ. 2 303, 264. Τὸ βλάχο τὸν πῆγαιναν νὰ τὸν κἀνονν
βασιλιά καὶ ζήλεψε τὸ δάσος νὰ τὸ κἀνη κάρβουνα (δυσκό-
λως ἀποβάλλονται αἱ παλαιαὶ συνήθειαι) Αἴγιν. κ.ά.

Ἀρκον 'ς σὰ ξύλα ἔστειλαν, κ' ἐγρίεφεν τὸ δάσος
(τὴν ἄρκτον ἔστειλαν νὰ κόψῃ ξύλα καὶ ἐξεργάζετο τὸ δά-
σος ἐπὶ τῶν ἐπιδεικνυόντων ὑπερβάλλοντα ζῆλον κατὰ τὴν
ἐκτέλεσιν ἐντολῆς) Μαντζούκ. Τραπ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλ-
λαχ. κ.ά. || Γνωμ. Οὐ κόσμους εἶναι δάσους, λοιοῦ-λοιοῦ
κλαριά (ἐπὶ τῆς ἀνομοιότητος τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τους)
Εὐβ. (Ἄκρ. Στρόπον.) || Ἄσμ.

Κλαίω καὶ κλαῖνε τὰ βουνά, μοιρολογοῦν τὰ δάση,
κλαίω καὶ τὸ παιδάκι μου τί ἔχει νὰ περάσῃ
Ψαρ.

Κοιμᾶτ' ὁ ν-ῆλιος 'ς τὰ βουνά κ' ἡ πέριξ 'ς τὰ δάση
κοιμᾶται καὶ ὁ γιόκας μου, τὸν ὕπνο νὰ χορτάσῃ
(βαυκάλ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὁμορφη πού 'ν ἡ λευτεριά σὰ δὸ πουλλί 'ς τὰ δάση,
κι ὅπως γυρεύγει παρρεῖα, ἃς ἀρωτᾷ νὰ μάθῃ
αὐτόθ.

Ἄν κάμω ἄχ, κάνει σεισμό, γελῶ καὶ κάνει στάση,
ἀναστενάξω, καίγονται ὄρη, βουνὰ καὶ δάση
Πελοπν. (Σκουτάρ.)

Κλαίω, δὲν ἔχω μερωμό, σὰ δὸ πουλλί 'ς τὸ δάσο,
τὲς τόσες νοστιμάδες σου καὶ πῶς νὰ τὲς ξεχάσω;
Σάμ.

Κλαίω, δὲν ἔχω βλιὸ ἀρνεμό, σὰ δὸ πουλλί 'ς τὰ δάση,
ἀπὸ τοῦ 'κοφα δὰ φτερά καὶ δὲ βορ' ἂ πετάξῃ
(ἀρνεμός = εἰρηνευμός, ἡσυχία) Κρήτ.

Παιδιά, κ' εἰδὰ 'ναι ἡ καταχνιά καὶ τούτ' ἡ κατσιφάρα,
καὶ γιὰ 'δα φεύγον δὰ πουλλιά κι ἀνατριχοῦ τὰ δάσα;
αὐτόθ.

Θὰ πάρω θέλω τὰ βουνά, νὰ κλαίω δάσι δάσι,
ἴσως μ' ἀκούσουν δὰ θεριά κ' ἔρτουν γιὰ νὰ με φᾶσι
Ἀμοργ. || Ποιήμ.

Ἐτσι χάμου εἰς τὴν πεδιάδα | μέσ' 'ς τὸ δάσος τὸ πυκνὸ
ὅταν στέλνῃ μὴν ἀχνάδα | μισοφέγγαρο χλομὸ
Δ. Σολωμ., 11

Καὶ θε νὰ ἰδῇς

τὰ δάσα νὰ κινοῦνται μετὰ τὸν καθάριο τὸ βοριά
Κ. Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν.

Πάω 'ς τὰ ὄρη 'ς τὰ βουνά | ποῦ εἶναι καὶ τ' ἄλλα τὰ
πουλλιά,
'ς τὰ ὄρη καὶ 'ς τὰ δάσια | ποῦ εἶν' τὰ ὁμορφα κοράσια

